

Любов МИРОНОВА

Тествай безопасно.
Тествай умно

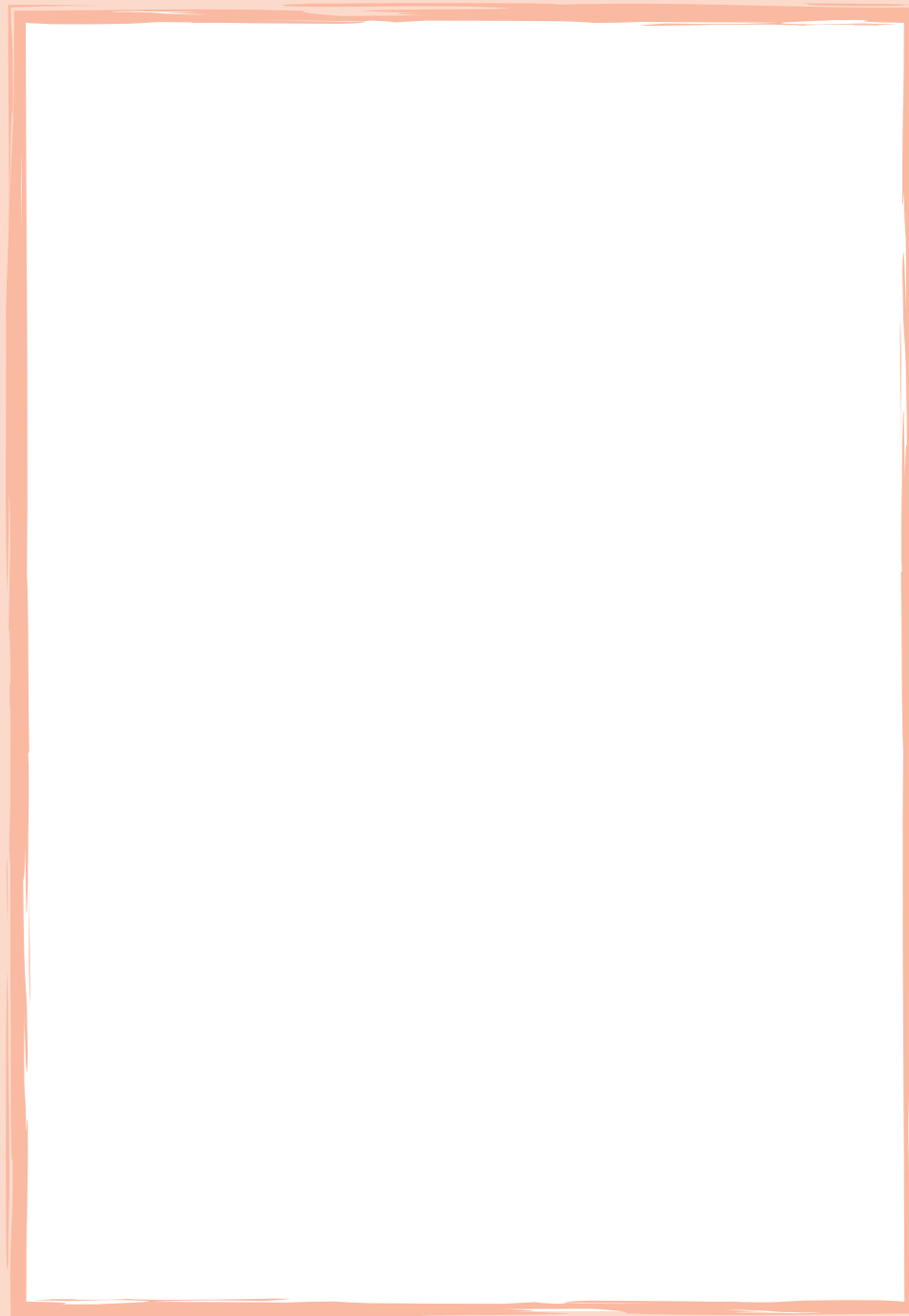
Как Душко спретна дискуссионна изненада на мама и татко
покрай добронамерените си строежи

Душко-Послушко се събудил сутринта. Доволен от живота си, седнал, огледал се и както всяка сутрин, станал, направил ведрина, отишъл до банята, измил зъбите и очичките, сресал косичката си. След това се върнал, проветрил стаята, оправил леглото си, облякъл си чисти дрешки, застанал в средата, огледал: било чистичко и подредено, всичко на място си. Отишъл в кухнята, бързо си направил закуска, хапнал. Обаче му оставали още 20 минути до тръгване за училище, защото много бързо се бил приготвил. Зачудил се какво да прави и решил да въртне едно лего.

Влязъл в стаята и си наумил, че ще строи нещо различно. Извадил големия сандък – бил вълшебен, като от приказките, – отворил: вътре имало стотици различни части.

Решил Душко, че – нали е едно добро дете – ще построи нещо добро. И взел да се чуди какво добро може да направи, какво добро може да направи... И решил да направи специална стойка за очила за татко си, така че, като си ляга, да си ги слага точно на нивото на леглото, а сутрин да си ги взима. Все едно като нощна масичка, ама

такава тънка и висока като стойка, та да не му пречи – въобще, за чудо и приказ.

Седнал, строи той, прави, струва и построил нещо. Отишъл до леглото, премерил – много по-високо. Върнал се обратно, пак правил-струвал разни работи. Най-накрая измайсторил стойката, взел очилата на баща си, закачил ги, стойката се наклонила от тежестта на очилата, паднала – и очилата се счупили.

Душко взел метличка и лопатка, много внимателно измел всичко, прибрал стъклата, оставил рамките на същото място, където били, взел си стойката, отишъл, върнал се с легото и продължил да строи. Строил още около 10 минути, направил стойката по-стабилна, отишъл, сложил очилата на стойката. Обаче вече нямало стъкла, нямало и как да се наклони от тежестта – и стойката само леко се разклатила.

Тогава решил още да не буди майка си и татко си, ами по-добре да вземе да пробва дали и за мобилни телефони може да става отгоре. Сложил върху стойката телефон, той обаче бил тежък... И какво, мислите, се случило: телефонът прас! долу, фрас! стойката на две, пукнал се леко

телефонът.

Душко решил, че явно ще трябва по-яка да я прави тая стойчица. Върнал се. Строил, правил-струвал – направил подпори, дори вградил вътре една книга. Върнал се обратно.

А баща му и майка му се размърдали и питали:

– Душко, какво правиш бе, душичко златна? Защо не спиш? Имаш още време до училище ли?

Душко отговорил:

– Оо, още време, още време! Успали сте се! Аз имам още само 10 минути и ще трябва да излизам.

Майката и бащата скочили като подпалени. Тичали из стаята напред-назад и се щурали. Бащата викал: „Къде са ми очилата? Къде са ми очилата?“, майката викала: „Къде ми е телефонът? Къде ми е телефонът?“. А Душко лекичко се прилепил до стената, опънал гръбчето и започнал да мига. Изчервил се целият. По едно време пуснал сълза.

Майката казала:

– Душко, моля ти се, какво правиш в тая стая? Искам да се преоблека, вземи излез малко!

А Душко пуснал още една сълза.

Бащата нареждал: „Няма ми очилата! Няма ми очилата!“, майката: „Няма ми телефона! Няма ми телефона!“. А Душко взел да хълца.

Майката попитала:

– Какво ти става, Душинка? Не виждаш ли, че бързаме? Вземи ни помогни! Намери на татко си очилата, намери ми телефона! Какво се е случило?

Душинката не издържал, разхлипал се и казал:

– Аз... аз го направих!

Майката спряла.

– Какво направи бе, Душенце?

– Аз направих стойката.

– Браво, много е хубава стойката! А сега намери на татко си очилата и на мене – телефона.

Душко изхлипал:

– Аз го направих!

Майката го погледнала мило.

– Душко, аз разбирам, че искаш похвала – ето една целувчица! Айде, бързо, дай му и ти една целувка! – и татко му го целунал, и майка

му го целунала.

И те продължили да летят като мухи без глави из стаята. А Душко, милият, съвсем така се разстроил.

– Аз направих стойката и аз ви счупих нещата.

В този момент всичко изглеждало така, все едно играели на играта „Замръзни!“. Майката и бащата спрели да се движат, да дишат, да говорят и гледали с много широко отворени очи. Майката се опитвала да разбере това някаква лоша шега ли е от сутринта, или Душинката не се шегува. Бащата директно разбрал, че не е шега, и казал:

– Душенце, кажи, миличък, че очилата са ми здрави, защото нищо не виждам, нали се сецаш, че и на работа не мога да отида?

Душко поклатил глава.

– Ами много искам да ти кажа, че е така, ама няма просто как да го направя. Освен ако не те излъжа, ама тогава вече ще ям за две неща бой.

И таткото се хванал за главата.

– Ти се шегуваш, нали?

Душко кротко плачел.

– Ами не.

Майката сякаш казала на себе си:

– Само не намеквай, че телефонът ми е счупен.

Душко отговорил:

– Ами аз, не че го намеквам, ами направо си го казвам. Така се случи, че стойката не се оказа стабилна и паднаха.

Бащата седнал на леглото и си подпрял главата на двете ръце. На майката ѝ идело да крещи. В този момент решила, че и да крещи, и да не крещи, телефонът няма да се оправи, нито очилата ще се върнат, а детето така или иначе толкова се е стресирало от това, дето е направило. И решила – нова тактика...

– Душко, ама пък много хубава стойка си направил!

Душко не знаел тя сега шегува ли се, не се ли шегува, и си мълчал. И тя продължила:

– Харесва ми тая стойка от лево. Правиш много хубави неща. Това, което обаче може да добавиш, е следващия път, като направиш нещо, първо да го тестваш с нечупливи неща – примерно с пластмасови или с метални лъжици

– и ако видиш, че не е стабилно и те падат, няма да имат щети.

Душко с разтреперен глас попитал:

– Вие ще ми простите ли?

Майката отговорила:

– Ще ти простим, ако бързо намериш на баща си очилата.

Душко казал:

– Ами той няма вече очила.

– Е, как няма? Нали все рамки има?

Душко обяснил:

– Имаше рамки до първото падане, ама после нали падна джиесемът отгоре и вече станаха малко по-кривинки.

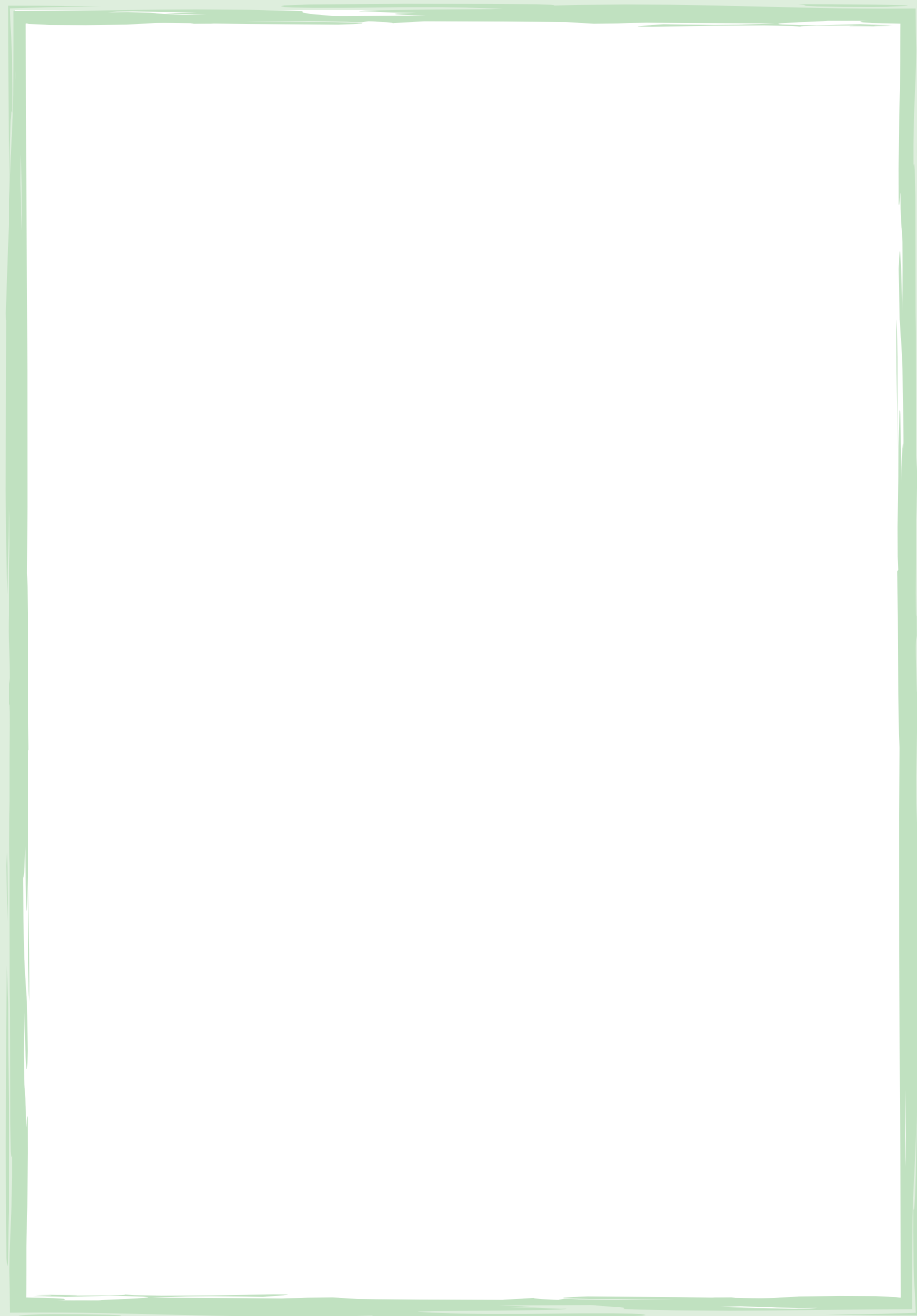
– Криви, не криви, давай ги!

Извадил Душко от кофата за боклук едни приятно овкусени с кисело мляко и подправки рамки, тройно огънати и без стъкла. Бащата, щом ги видял, само казал „Хлъц!“ и пак си подпрял главата.

Душко предложил:

– Мога да ти ги измия с гъбичка.

Майката, като го видяла как стои до кофата с рамките в ръка, просто го помолила:

– По-добре недей, миличко! Влез в стаята, прибери си в сандъка легото и след 5 минути тръгвай за училище.

Бащата продължил да седи и да гледа невярващо. Майката изтичала до кухнята, пуснала мивката, мила, търкала, правила и върнала телта обратно в по-приличен вид. Бащата продължил да седи умислен.

– Няма смисъл да гледаш в една точка – така и така без очила нищо не виждаш. По-добре ставай, ще те закарам до някоя поликлиника, за да ти премерят новите диоптри и да направим нови очила.

Бащата я целунал.

– Ти знаеш ли, че Душенцето добра работа свърши? Аз сега като се замисля, то няма случайни неща. Сигурно пък е трябвало да отида на очен лекар. Може пък нещо да са ми се променили диоптрите.

И майката го целунала.

– Ей заради това те обичам – мислиш положително! Все нещо хубаво ще измислиш. Ама това малкото, оттатък седи и страда, милинкото до сандъка.

Бащата рекъл:

– Я да постене малко! Доста скъпички са му експериментите.

Душко прибрал всичко в сандъка, тръгнал да излиза и на излизане, без да иска, се спънал в една дръжка на чанта. Както се спънал и паднал, и чантата паднала. Това била обаче чантата с лаптопа на таткото. Тука вече нервите му не издържали и на майката се наложило бързо-бързо да изведе детето през вратата и да каже:

– Миличък, моля те, гледай къде стъпваш и къде ходиш!

Душко кимнал и я целунал.

– Ох, добре, обещавам да гледам! Много ще съм внимателен. Само не можах да си измета стъклата от екрана на лаптопа му, дето сигурно са се пръснали.

Майката рекла:

– По-добре да не го правиш ти.

Душко я погледнал замислен.

– Ех, тая сутрин колко много неща свърших!

Майката била напълно съгласна.

– Много, много, Душенце, свърши! Толкова много, миличък, че цял месец сега има да

работим покрай твоето свършване.

Душко изтичал, качил се и заминал на училище. Майката се върнала – бащата седял и обмислял какво му се е случило. А майката казала:

– Айде позитивно, миличък, позитивно! Кажеш нещо позитивно!

Бащата почнал да брои от едно до сто и от сто до едно и казал:

– Позитивно, позитивно! А ти измисли нещо позитивно де!

Майката го целунала и предложила:

– Ами може би днес просто не е трябвало да ходиш на работа.

Таткото рекъл:

– Е, само това остава – да взема и да не отида! И тогава вече съвсем ще съм се подредил.

Майката се заела да почиства.

– Е, може би това са крайности. Ако искаш, отиди, ама без лаптоп и очила.

Бащата се чудел.

– И като отида без лаптоп и очила, аз на работа точно какво да правя? Да сервирам кафе

на колегите ли? Че то и него надали ще го видя,
за да го уцеля, без да ги поляя!

Майката предложила:

– Ох, миличък, айде дай да измислим нещо!

Бащата се закискал.

– Да измислим, да измислим! Ще си сложа
две тоалетни хартии пред очите, все едно са
бинокли, и ще почна да ходя така. Поне хората
ще знаят със сигурност, че нищо не виждам.

Майката се усмихнала.

– Е, това е смешно, но някак не е позитивно.

Дай да измислим нещо друго!

Бащата взел да смята.

– Ами да, друго! Ти знаеш ли за колко
време се правят едни очила? Докато отидем до
поликlinikата, докато ми изкарат диоптрите,
докато ги направят – цяла седмица отпуск
направо да си взимам!

Майката се зарадвала.

– Супер идея, супер идея! Това е много
добра идея! Може да прекараш една седмица
с Душко. Ще му помагаш да е по-сръчен, по-
внимателен. Тази инвестиция ще ти се върне
многократно. И детето ще е щастливо.

Бащата не можел да реши какво да прави.

– Виж, миличка, достатъчно ме успокои.

Айде сега тръгвай си ти за работа, да не
закъснееш, аз ще се оправям. Къде стои
тоалетната хартия?

© Любов МИРОНОВА, автор 2016

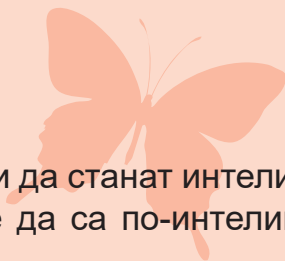
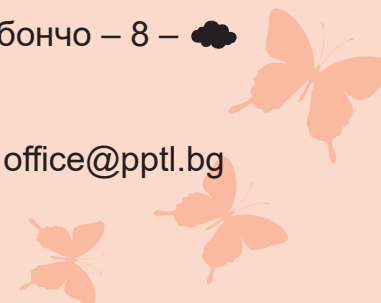
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Тествай безопасно. Тествай умно

Как Душко спретна дискуссионна изненада на мама и татко покрай добронамерените си строежи

Поредица – Бонбончо – 8 – Душко...

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2016
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн